

Γιώργος Καραχαλιός

ΛΩΤΟΦΑΓΟΙ Α΄

Στην αρχή του καιρού
 ήταν γη κι ουρανός.
 Ήταν άνεμος καυτός
 που ξεραινε τις οροσειρές
 κι ο ήλιος ασπριζε τις πέτρες.
 Ύστερα ηρθε ο ατμός και πυκνώσε
 κι έγινε σταγόνα
 να ξεδιψάσει τα σκασμένα χώματα.
 Έγινε παγωμένο κρυστάλλο
 και τυλιξε με την αγάπη του
 τα ραχίσματα και τις βουνοκορφές.
 Έγινεν αίμα
 και ζωντανέψε την καρδιά.
 Έγινε πηγή και ρυακι και ποταμός
 και γέμισε τις ρωγμές.
 Τότες ετρίξεν η γη ηχο γλυκό
 και τρυφερά νανουρίσε στον κορφο της
 το σπόρο.
 Σ' αυτά τα χώματα
 θάρραλεα καλήμερισε τον ήλιο
 ο πρώτος άνθος
 η πρώτη μελισσα
 το πρώτο μερμηγκι.
 Αίμα και γη μας
 το αρωμα σου της ελίας και του φα-
 σκομηλού
 ξεχυθήκε στις σπηλιές και στους γκρε-
 μούς
 κι εκανα τα χερια μου κουπα να πιω.
 Κι αναρριχήθηκε ως τα χείλη μου
 ο αχος απο το πεταγμα του πουλιου
 ο κυματισμος της θαλάσσης
 το κατακυλισμα της πετρας
 και το σφυριγμα του ανεμου
 Κι έγινε πλημμυριδα
 δору χαλκινο
 εργαλειο σιδερενιο
 μορφη μαρμαρινη,
 σημαντρο εκκλησιας,
 έγινε λογος και ρυθμος,
 η πρώτη λέξη.

Ο αητος μπορεί να πετα απο κορφή σε κορφή.
 ο άνεμος μπορεί να τρέχει απο φα-
 ραγγι σε φαραγγι.
 Το σπερμα του λουλουδιου μπορεί να
 σκορπιζεται στο βραχο.
 Το πελαγο μπορεί να ξεκουραζεται
 στην αμμο.
 Το σιταρι μπορεί να φυτρωνει στους
 καμπους.
 Ομως,
 απο ψηλα το βουνο θωρει ακινητο τον
 αητο και τον ανεμο.
 —Ρυαχο τριμμενο, απο αργιλλο και
 βωξιτη,
 ποιος καρτερει στα στενα σπλισμενος;
 Έχει πλαϊ σου ποιος τσακιζει τα κλα-
 δια
 κι η σκονη του δρομιου γεμιζει τα μα-
 τια με κρυσ;
 Θανατε,
 Θανατε, λευκοντυμενε
 παραμονευεις σε περασματα γνωριμα.
 Το ψωμι θα μεινει αφαγωτο
 το λαρυγγι στεγνο
 το τραγουδι ατελειωτο.
 Η μερα φευγει με κεραυνο.